

Tercera paraula: “Dona, aquí tens el teu fill; deixeble, aquí tens la teua mare.”

Estes van ser les paraules que Jesús va dirigir a la seua mare, Maria, i al seu deixeble, Joan, des de la creu instants abans d'abandonar el món terrenal i anar en companyia del Pare Celestial. És en eixe moment quan Jesús és conscient que la seua mort és a prop i encomana a Joan que es faça càrrec de la seua mare, Maria, que amb la seua mort queda desvalguda i sense auxili, i que tinga cura d'ella de la mateixa manera que Joan tracta els seus ancians pares, Zebedeu i Salomé. A més, també li demana a la seua mare, Maria, que cuide de Joan amb el mateix afecte que va cuidar-lo a ell, Jesús.

Al llarg de la lectura dels textos bíblics de la vida i miracles de Jesús podem comprovar com el paper de la mare, de la seua mare, Maria, i el paper de la dona en general té una gran importància; per eixa raó, Jesús, abans de retre la seua ànima, també té un moment per atorgar-li a la seua mare, novament, eixe protagonisme.

En aquella època la mare, la dona, era el pilar que sustentava la família. Ella cuidava de la casa, educava els fills i tenia cura del marit. En la nostra societat actual, occidental, moderna i avançada, el paper de la mare, de la dona, continua sent fonamental, continua sent el puntal sobre el qual se sustenta la família, però a més, gràcies a la seua incorporació al món laboral, també s'ha convertit en una font d'ingressos, fet molt important tenint en compte la complicada situació actual que estem vivint. Però el camí que resta en este viatge no el pot fer sola, no l'ha de fer sola. Necessita que l'home, el marit, el pare també assumisca la seua responsabilitat i compartisca la càrrega del “treball familiar”, que l'ajude a trencar les cadenes que mantenen la discriminació i la desigualtat a la nostra societat.

Si Joan, a la petició de Jesús, va escriure d'ell mateix: “I des d'aquella hora el deixeble la va acollir a la seua casa”, que estes paraules que va pronunciar Jesús abans de morir siguen la llum que ens guien en este llarg camí.

Ventura Roig i Martínez.